Ч. 192. Неділя 10 вересня (28 серпня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Поворот Монарха до Відня. — Справи парляментарні. — Ческо-німецка угода. — Справа марокканьска. — Не вжеж конференция в Португалії? — Турецкі справи. — Фінляндия в борбі о свої права.

З Ішля доносять: Є. Вел. Цісар виїхав звідси вчера о 2 год. по полудни, пращаний овацийно публикою. Серед публики панувала велика радість з того, що Монарх, котрому побут в Ішлю дуже послужив, виглядає знаменито.

Вчера о 7 год. 20 мін. вечером приїхав Цісар з Ішля до Відня, де его численно зібрана публика повитала з одушевленем. З двірця поїхав Цісар до Шенбруна.

З причини, що союз німецких социял-демократів домагає ся скликаня одного засїданя палати послів, дирекция канцелярії парляменту з припорученя президента палати, Сильвестра, запросила проводирів клюбів на нараду на пятницю дня 15 с. м. год. 11 перед полуднем.

З Берна на Мораві доносять: Вчера відбула ся тут конференция екзекутивного комітету ческої партиї поступової на Мораві. В ухваленій на сїй конференциї резолюциї сказано між иншим: Молодочехи показали ся в послїдних часах слїпим знарядом клерикалів і поступової партиї на Мораві. Через то дана есть вже директива для будучих відносин поступової партиї на Мораві до Молодочехів.

Ческа часопись „Samostatnost“ доносить, що на случай, коли би акция угодова не довела до нічого і позістала без успіху, то закони угодові будуть октройовані. Намістник кн. Тун має далеко сягаючу повновласть, отже коли би порозумінє стрітило великі трудности, то рівночасно будуть октройовані закони угодові і заведений новий реґулямін соймовий.

Про переговори в справі марокканьскій межи Францією а Німеччиною доносять з поінфомованих кругів берлиньских: Переговори ті знаходять ся тепер в слїдуючій стадиї: французский амбасадор Камбон одержав від німецкого правительства ряд предложень, котрі творять відповідь на предложеня француcкі. — Камбон подав ті переговори до відомости правительству в Парижи а тепер дожидає відповіди звідтам, котра наспіє більше менше за два дні. Аж до того часу не відбувають ся ніякі конференциї межи Камбоном а Кідерлен-Вехтером.

Аґентия Гаваса доносить з Парижа, що межи предложенями Камбона а відповідою, яку на ті предложеня дав Кідерлен-Вехтер, суть ще великі ріжниці.

В Льондоні розійшла ся чутка, що португальскі монархісти рішили ся тепер длятого енерґічно виступити, бо побоюють ся, щоби держави за приміром Франциї не признали португальскої републики.

Лісбоньский дописуватель берлиньского „Lokal-Anzeig.“ доносить, що в послїдних днях появила ся чутка, що контрреволюция готова леда день вибухнути. Президент міністрів заявив, що на всякий случай треба сподївати ся вже в найблизшім часї рішеня правительства що до аґітациї роялїстичної. Правительство републики есть однак дуже добре приготовлене а державі не грозить ніяка небезпека. Також міністер справ заграничних висказав переконанє, що контрреволюция дасть ся побороти без проливу крови.

Проводир Молодотурків б. міністер просьвіти Гаккі-бей перебував в Льондоні. Перед своїм виїздом з Анґлії висказав жаль, що Анґлія за мало дружби виявляє Туреччині. Що правда безпосередно по детронізациї Абдул Гаміда знати були поправу анґльо-турецких відносин, однак в послїдних часах Анґлія проявляє знов якусь неприхильність для Туреччини. Проявляє ся то особливо в справі зелїзниці баґдадскої. Сожалїти треба, що як в палаті послів так і в палаті льордів критиковано занадто неприхильно внутрішні справи турецкі.

З Фінляндиї наспіла вість, після котрої всї фінляндскі часописи оголосили отверте:

Стрімголов.

(З шведского — Августа Штріндберґа).

(Дальше).

Потім Людвик відійшов з кухні і застукав до дверий спальні:

— Чи можна війти?

— Ні, ні, дорогий приятелю, — відозвав ся тихий оклик — зажди трохи.

І він сам накриває стіл. А коли снїданє принесено, сам розкладає на нові тарелї. Потім укладає сервети, витирає склянки на вино. Перед місцем жінки уставляє білу китицю цьвітів.

Нарешті она виходить із спальні, одїта у вишиваний кафтаник і сонце паде на неї ясним проміном. Дістає завороту голови, вправдї дуже незначного, але він підходить до неї і садовить на фотели перед столом, накритим до снїданя.

— Тепер мусиш, моя дорога, випити малу чарку лїкеру і з'їсти перекуску з кавійором.

— Ах, яке гарне, яке добре!

— Коли чоловік оженить ся, може робити всьо до вподоби! Подумай лиш, що сказала би мати, якби побачила, що еї Люіза спиває лїкери!

Мовлячи се, услугує їй, бігає сюди й туди, і так всьо передвиджує, відгадує еї гадки, якби був лише еї судженим.

Ах, яке смачне снїданє по тїй ночи! І нїхто не має „щось сказати“. Всьо так, як повинно бути, всьо в порядку. В души панує чувство цїлковитого вдоволеня собою, а то найприємнійше. Давнїйше уладжував також такі снїданя, але яка величезна ріжниця! Там були докори совісти, неспокій... ех, лїпше не згадувати про се!

Коли тепер попиває снїданє чаркою правдивого ґотенбурского портеру, слів ие стає ему на осудженє всїх кавалерів. Які глупі ті мужчини, що не женять ся! Які самолюби! Не розумів, чому не наложать на них податку як на пси?

Тут жінка зазначує так лагідно і делїкатно, як лише можливо, чи не буде то несправедливим супроти бідаків, котрі не мають на се средств, бо якби мали за що, то певно женили би ся...

Людвика немов щось вкололо в серце і він чує, що загнав ся за далеко. На хвильку задумуеть ся. Цїле его щастє очевидно зависить від економічного стану і коли... коли... Ет, що там! Ще одна чарка бурґунда! Тепер треба буде взяти ся до роботи. А що буде пізнїйше, покаже ся.

Потім прийшло печене куря з корнішонами. Жінка трохи тим здивована, може того всего за богато? Ет, що там, пощо собі жалувати, коли смакує!

— Дорогий Людвику! — не видержала она і положила малу, тремтячу руку на его рамя. — Чи наші средства позволяють нам на такі снїданя?

О, Боже, що за щастє, она сказала „наші“.

— Е, раз нічо не шкодить. Маємо ще час на селедцї з бараболею...

— А ти любиш селедця з бараболею?

— Алеж розуміеть ся!

— Ну, так, коли попередного вечера бавив ся, їв вечеру в реставрациї і пив богато.

— Ні, не говори, душко, тілько їдж! Правда, що курята були знамениті! Може ні? А тепер черга на ананаси!

— Ні, ти мабуть збожеволїв! Людвик, Людвик! Як се можна? Ананаси в тїй порі року! Кількож то коштує?

— Кілько коштує? Або они не добрі? Ну, отже! Се головна річ! А тепер вина. Більше вина! Не віриш, що житє се гарна річ? О, яке всьо гарне!

О шестій годині перед домом станула повозка. Жінка гнївасть ся не на жарти. Але то так приємно напів лежати одно коло другого в повозці і їхати до зоольоґічного городу. Знакомі і товариші, що стрічали їх по дорозі і кланяли ся чемно, показували їх собі пальцем, немов хотїли сказати: „А ти, вітрогоне, дістав гроші!“ Але якими малими видають ся там долом ті люди, яка рівна дорога. Що за розкіш

письмо до державного секретаря Фінляндиї, ґен.-поручника Ляиґгофа, в котрім сказано: Нарід фінляндский вижидає вже від давна, щоби его представитель у трону поробив кроки в цїли відверненя тих ударів, що безнастанно вимірені на Фінляндию. Що підприняв або наміряє зробити секретар державний, щоби права Фінляндиї були удержані в силї і охоронені, та щоби від фінляндского народу була відвернена грозяча їй небезпека?

Новинки.

Львів, 9 вересня 1911.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар надав радникови правительства краєвого в Чернївцях дрови Василеви Дузїнкевичеви титул і характер радника Двора з увільненем від такси.

† **Є. Емін. кн. кардинал Пузина,** князь-епископ краківский, тайний радник, член палати панів і сойму краєвого помер вчера ио полудни о 4 год. 40 мін.

Ян Дуклян з Козельска князь Пузина родив ся дня 13 вересня 1842 р. в Гвіздци коло Коломиї яко син Романа, майора польского войска з повстаня в 1831 р. і Гортензиї з Дверніцких доньки польского ґенерала з тогож повстаня. Скінчивши студиї університетскі в Празї і у Львові вступив був до службы урядничої в департаментї скарбовім, але відтак покинув ту службу і в 1876 р. вступив до латиньскої семінариї духовної і став 1878 р. сьвящеником. Був насамперед вікариєм в Переворску, відтак віцеректором духовної семінариї в Перемишли, а в 1886 р. став епископом яко еп. суфраґан у Львові обняв обовязки ректора духовної семінариї. Він то ввів в жите гадку сьвящеників оо. Громницкого і Новаковского з Бучача, щоби будувати латиньскі каплицї в східній Галичинї. Імя его стало особливо голосне, коли вже яко кн. кардинал будучи в Римі підчас вибору папи спротивив ся виборови кард. Рампол̈ї, а пізнійше коли спротивив ся приміщеню мощей польского поета Словацкого на Вавелю. Бл. п. кардинал Пузина нездужав вже від довшого часу на хибу серця і цукрову хоробу, до котрих в послїдних днях прилучило ся ще й запалене нирок, що остаточно й смерть спричинило. Бл. п. кард. кн. Пузина полишив письмо до еп. Новака, в котрім висказав бажаня, щоби на его похоронї не виголошувано нїяких бесїд анї не складано вінцїв на домовинї.

— **Іспити кваліфікацийні** для учителїв шкіл народних перед комісиєю іспитовою в Самборі відбудуть ся в місяци жовтни с. р. Поданя відповідно удокументовані треба вносити до комісиї в Самборі через окр. Раду шк. до кінця вересня с. р. Кождий дотичний буде повідомлений о дни, коли іспити розпічнуть ся.

— **Репертуар руского театру в Бучачи.** Саля „Сокола". — Початок о год. 8 вечером.

В недїлю, дня 10 вересня с. р. „Маруся Богуславка", історичні образи зі співами і танцями М. Старицкого.

— **Оголошенє.** Всесьв. Консисториєю одобрена і через Високе ц. к. Намістництво концесіонована школа дяків в Самборі розписує конкурс на принятє 8 бурсаків. Услівя: 17 рік житя, добрий голос і укінчена народна школа. Бурсаки получають: помешканє, опал, сьвітло і науку даром, а треба тілько мати свій харч. По 2 роках науки бурсаки получають кваліфікацийне сьвідоцтво на дяка, потверджене делеґатом Ординариятским. Зголоситись треба до 25 вересня 1911 до гр. кат. уряду парохіяльного в Самборі.

— **Важна фундация бл. п. Михайла Малецкого** в Угерцях вин. вийшла з днем 4 с. м. в житє. Того дня відбуло ся в згаданій місцевости торжественне посьвяченє захоронки під опікою СС. Служебниць. Як звістно, бл. п. фундатор записав своє майно на власність Тов. „Просьвіта" і зобовязав се Товариство виставити до двох лїт по его смерти дім на Захоронку і будинки економічні. Сповняючи послїдну волю щедрого фундатора, приступило Тов. „Просьвіта" з весною с. р. до будови дому, а викінчивши его, віддало в посїданє СС. Служебниць.

На посьвяченє дому Захоронки прибули з головного видїлу Тов. „Просьвіта" радник Іван Кивелюк, о. радник Теодозий Лежогубский, дир. А. Гапяк; від філїї „Просьвіти" в Комарні (на повіт рудецкий) др. Тома Печерский; від ОО. Василиян у Львові: Впр. Єронїм Малицкий, прокуратор справ Чина: від Секциї У. Студ. Союза в Комарні: п. Утриско; від орґанїзациї рудецкого повіта: о. Стефан Онишкевич посол до парл. сього округа. Кромі сього прибули Впр. радник о. Айталь Ковальский декан з Новосїлок гост., о. Володимир Петрик з Бабина, о. Стецїв з Бенькової Вишнї, тайний радник о. Микола Кушнїр з Волчищовець, о. Юрий Кміт з Кульчиць та богато відпоручників читалень „Просьвіти", „Сокола" і „Січий".

Зараз таки за Рудками привитала делеґатів, що прибули раннім поїздом зі Львова і Комарна, кінна бандерия, яка відтак впровадила їх до Угерець вин. Грімкі оклики привіту і численні вистріли з моздїрів давали знати мешканцям, що делеґати прибули і починає ся торжество. Численна громада зібрала ся серед лїса коло каплицї бл. п. Малецкого — місця тихого відпочинку Добродїя руского народу. Великий портрет фундатора серед зелени і цьвітів, вінки від Тов. „Просьвіта", громади Угерець вин., церковного Брацтва і каси Райфайзена в Вощанцях украшали каплицю. Заупокійну Службу Божу відправив Вп. о. декан А. Ковальский, почім слїдував парастас, до якого стануло 7 сьвящеників.

З каплицї перейшли всї до Захоронки. Триюмфальні брами з написями: „Просьвітою до добробуту" і „З Богом все вперед" перепускають прохожих перед величавий будинок, на якім виднїє таблиця: „Захоронка ім. Михайла Малецкого". Новий сей будинок, окраса села, побудований коло двірского саду і церкви.

По водосьвятю і посьвяченю дому слїдували бесїди. Впр. о. А. Ковальский іменем деканату зазначив дороги, якими стремів і стремить наш руский народ до просьвіти та підніс вагу і ролю Захоронок, яку відограли они в житю инших західних народів. Впр. о. радник Т. Лежогубский, загально відомий зі своєї красномовности, зазначив цїль Захоронки примірами з житя, переводячи паралелю між огородником, що плекає свої щепи, а вихованєм дїтий нашої будучности. Впр. о. радник Симеон Кульчицкий, куратор Угерець вин., що вложив дуже богато заходів і працї, заки довів будову дому до теперішного стану, передав Захоронку в посїданє СС. Служебниць на руки о. Е. Малицкого, зазначуючи цїль, яку мав на думцї бл. п. Михайло Малецкий, установляючи сей леґат. Іменем Тов. „Просьвіта" промовив голова Товариства радник Іван Кивелюк. Називаючи 20-ий вік, де цїла увага культурного сьвіта звернена на вихованє молодїжи, віком дитини, висказав надію, що Захоронка ся виховає руский суспільности добрих горожан, добрих господарів і господинь, які стануть примірoм для всїх инших. Вкінци підніс заслуги Впр. о. Симеона Кульчицкого як коло придба-

---

їхати на ресорах і мягких подушках! Коби так можна все!

Так тревало цїлий місяць. Балї, гостини, обіди, театр, вечері. Часом проводили вечір в домі тестя і се було найприємнїйше. О, що за розкіш забрати по вечери свою жінку від тата й мати, забрати їм просто з перед носа, всадити до повозки, затріснути дверцї і кивнувши родичам на прощанє, сказати їй: Їдемо тепер до дому. А там робимо, що нам завгодно. Перекусимо дещо і будемо гуторити до рана.

Дома Людвик був все коректний, в засадї. Одного разу жінка хотїла его досьвідчити і приняла его селедцями, смаженими бараболями та вівсяною кашкою. О, як се смакувало! Надоїли ему ті довгі списи страв...

Слїдуючої пятницї, коли знов мали показати ся на столї селедцї, Людвик приніс до дому дві куропатви. Станув в дверех і кликнув:

— Чи можеш собі, Люїзо, уявити щось подібне?

— Ну, що?

— Не повіриш, коли тобі скажу, що я купив в ринку дві куропатви, сам купив, але згадай — по кілько?

Почувши се, жінка більше посумнїла, ніж зацїкавила ся.

— Подумай лише, пара... за одну корону!

Жінка куповала звичайно пару куропатв за вісїдесять ерів, але щоби не засмучувути чоловіка, додала, що коли їх куповала, був на дворі сніг.

— Але признаєш, що се дуже дешево!

Рада не рада мусїла се признати, аби лише не зробити неприємности чоловікови.

Вечером мала бути на вечеру каша. Але коли Людвик спробував куропатви, зробило ся ему якось нїяково, так що не міг вже з'їсти тілько каші, кілько хотїв би, щоб доказати їй, що дуже любить кашу, лише молока не зносив від хвилї, коли мав фебру. Молока нїяк не міг їсти, але кашу міг споживати хоч би двічи на день, коби лише не гнївала ся на него жінка. З тої пори каші не бачено більше в їх домі...

По шести тижнях жінка занедужала; нї з того нї з сього прийшли блювота і біль голови. Очевидно була се незначна простуда. Але блювота не переставала. Гм! А може она з'їла щось трійливе?

Післано по лїкаря. Той засьміяв ся і сказав, що „всьо в порядку"... В якім порядку, гм? „Дурниця!" Гарна дурниця! Треба се точно розслїдити. Без сумнїву причиною блювоти се тапети в спальни; мабуть містять в собі аршеник. Пішлю їх сейчас до аптики до розслїду.

— Нема аршенику! — відповів аптикар.

То дивне! В тапетах не знайдено аршенику. Не може бути!

Жінка хорує і хорує... Вкінци прочитав якусь лїкарску книжку і спитав о щось жінку до уха. Ах, отже се то? Невже? Треба ужити купелї на ноги.

Чотири тижнї пізнїйше лїкарка сказала, що всьо йде, як слїд.

„Всьо як слїд?" Добре. Але якже то всьо могло стати ся так скоро?

Зештою, коли так, також добре... Буде се навіть дуже гарно! Подумайте лише! Гурра! Небавком будемо родичами! Як его назвемо? Бо конче мусить бути хлопець, се розуміє ся!

Але тепер жінка постановила поговорити поважно з чоловіком. Отже хотїла звернути ему увагу, що не займаєть ся вже більше анї переводами, анї коректою. А самої пенсиї за мало на їх потреби.

Так, се правда, жили не думаючи про завтра. Але Боже милий! Чоловік раз молодий в житю. Від завтра всьо піде инакше.

На другий день Людвик удав ся до свого старого приятеля, архіваря, і хотїв попросити его о підпис на вексли.

— Мій дорогий — сказав — хто має стати батьком, мусить подумати наперед о видатках.

— Я так само думаю, дорогий приятелю — відповів архівар — і тому я доси не оженив ся, але ти, що маєш на се средства, ти щасливий!

На таке Людвик встидав ся більше просити. Треба бути без амбіциї, щоби просити того кавалера о поміч, коли ходило о дитину, на котру той бідак не може собі позволити. Нї, того не зробить.

Коли вернув до дому, жінка сказала ему що в часї его неприсутности були два пани і питали ся о него.

— Які були? Молоді? З вусами? Ах, се були певно два ляйтнанти, старі знакомі з Вахгольму...

— Нї, се не були лайтнанти, они були значно старші.

— Ага! Знаю вже, знаю... То були старі приятелї з Упсалї. Певно доцент П. і ад'юнкт Кв., що хотїли довідатись, як нам живеть ся.

— Нї, они не були з Упсалї, були таки із Штокгольму. (Конець буде).

ня маєтку Угерець вин. для Тов. „Просьвіта“ так рівнож і за безкористовну, щиру працю коло будови Захоронки. Промовляли ще Іван Горішний, голова читальні „Просьвіти“ ім. громади Угерець вин., Ганка Стельмах іменем місцевого жіноцтва, др. Тома Печерский ім. Філії „Просьвіти“ в Комарні, о. посол Стефан Онишкевич, ім. Русинів свого виборчого округа, п. Утриско іменем секциї студ. Союза в Комарні, о. Волод. Петрик, а вкінци Впр. о. Єронім Малицкий.

Одушевлені надією на красшу будучність розійшли ся участники сего торжества домів в переконаню, що фундация бл. п. Михайла Малецкого видасть вже в найблизшім часі гарні плоди.

— **Против шпигунів з Окопів**, братів Лейби і Йоська Вайсманів та їх свояка, торговельника дріжджами Вольфа Штайнберґа, також з Окопів, відбуде ся небавком карна розправа перед львівским трибуналом карним. Акт обжалованя в напрямі шпигуньства в користь Росиї виготовив вже прокуратор Рожанковский. Справа ся представляєсь як слідує:

Коршма Вайсманів стоїть в Окопах на горбі, саме над Дністром, що творить границю між Австриєю а Росиєю. З вікон коршми видко дуже добре, як по тамтім боці Дністра ходить росийска сторожа погранична. Вайсмани зі Штайнберґом до спілки заложили були тайне еміґрацийне підприємство, котре їм приносило значні зиски. Они ніби то помагали потайком переходити росийским революціонерам за границю а рівночасно давали сьвітлом з вікон в коршмі знак сторожі пограничній, котрі відтак ловили революціонерів. Они стояли також в близьких зносинах з рітмайстром від жандармериї Морозовом в Каменци подільскім, котрому доставляли плянів і всяких інформаций що до войскових заряджень в Галичині. Певні того, що їм нічого не стане ся, вибирали ся они часто до Росиї і пересиджували цілими днями в Жванци і Хотимі. Наша жандармерия мала їх добре на оці, аж одного разу таки їх приловила на їх честнім зарібку. Одної ночи виправляли они через ріку на росийску сторону трох росийских революціонерів. Коли провідник був вже з ними близько росийскої границї, дали они з вікна в коршмі засьвіченою ляипкою три рази знак, а тоді вибігла росийска сторожа погранична і стала стріляти. Одного з революціонерів застрілила а два другі втекли на нашу сторону. Ся подія дала нагоду до дальшого слідства, котре викрило всю погань тих шпигунів і спричинило їх арештоване.

— **Дрібні вісти.** Товариство ім. Шевченка одержало з Міністерства просьвіти субвенцию в сумі 2.000 кор. титулом першої запомоги на удержанє музея. — Урядова статистика виказує, що в Льондоні померло сего літа від удару сонця не менше лиш 9.556 людий. — Підчас повени, яку спричинила в Китаю ріка Янцекіян, згинуло звиш тисяч осіб а богато тисячів осталось без стріхи. — 11-літний Йосиф Малярчук покинув рідну хату в Княгинині і пустив ся в сьвіт за очи. Родичі зголосили ся до львівскої поліциї, щоби їм помогла відшукати малого вандрівника.

Телеґрамм.

Віденъ 9 вересня. Міністер справ заграничних ґр. Еренталь вернув вчера з урльопу з Райхенав.

Віденъ 9 вересня. З остаючих під лікарским доглядом дітий помершої Яґерової одно занедужало на холеру а прочі здорові.

Лїсбона 9 вересня. Поліция арештувала кількох функционарів зелізничих за участь в монархістичнім заговорі.

Мадрид 9 вересня. Ґубернатор провінциї Леони оголошує, що не знає нічого про якісь арештованя, котрі би були в звязи зі справою образу „Джоконди“. Чутку о віднайденю образу в Леоні треба уважати за жарт.

Париж 9 вересня. В Бресті відбуло ся бурливе віче, скликане робітничим синдикатом в справі дорожнї. Участники хотіли устроїти похід, але поліция і жандармерия розігнали їх. Демонстранти зібрали ся в инших місцях і вибили богато шиб в приватних домах.

Шанґай 9 вересня. В Чанґце на Кореї вибухли розрухи з причини голоду а розрухи ширять ся чим раз більше. Товпи рабують і нищать. Збурено каплицю американьских баптистів коло Квісон. Людий берєсь розпука в виду грозячої смерти голодової. Часть краю навістила повінь.

Цїна збіжа у Львові.

дня 8-го вересня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·80	до	12·—
Жито	9·—	„	9·20
Овес	7·50	„	7·70
Ячмінь пашний	7·50	„	7·70
Ячмінь броварний	8·—	„	8·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·—	„	13·—
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	—·—	„	—·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	85·—	„	90·—
Конюшина біла	90·—	„	100·—
Конюшина шведска	70·—	„	75·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Надіслане.

Проф. др. Шпіґельберґ, автор славного „Підручника для повитух“ пише: На підставі досьвідів зібраних на корол. жіночій клініці в Вроцлаві радо посьвідчаю, що природну гірку воду **Франц Йосифа** можна у відповідних случаях навіть і довший час уживати а завсігди осягає ся певні розвільняючі наслідки.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТНА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·15**, 8·45, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·30**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, **9·09**, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·53, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·04.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.